

Thư dịp Lễ Hiện Xuống năm 2017
Tổng Viện Phụ, O.Cist.

“Nếu con muốn trở nên hoàn hảo”

Anh chị em thân mến,

Tôi viết thư nhân dịp Lễ Hiện Xuống này trong khi nhiều cộng đoàn của Dòng đang ráo riết chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ trong dịp Hội nghị của chúng ta, để suy niệm về đề tài “Chúng ta có trung thành với ơn gọi của mình chẳng?”, là điều được gợi hứng từ lá thư đúc kết Tổng hội của Hội Dòng Brasil.

Trong các cộng đoàn ở các châu lục khác nhau mà tôi thăm viếng vào những tháng vừa qua, tôi nhận thấy rằng việc đối thoại khởi đi từ câu hỏi là có cho phép hay không về sự thay đổi tận căn những kinh nghiệm, cũng như về việc khơi dậy nơi các cộng đoàn ước muốn canh tân để giúp chúng ta sống trung thành với lời kêu gọi mà Thiên Chúa khơi lên trong lòng chúng ta ngày nay.

Thiên Chúa không ngừng kêu gọi chúng ta từ chính trong cốt lõi của đặc sủng đã trải bao thế kỉ, cụ thể qua những lời mời gọi và những chứng tá của thời đại đã không ngừng nhắc nhở chúng ta về lời kêu gọi của Người “Hãy theo Thầy!”. Lời dạy của Đức Giáo Hoàng Phanxicô là gì nếu không phải là lời mời gọi của Chúa Kitô về việc canh tân sự trung thành đối với ơn gọi và sứ mệnh của mình? Đức Thánh Cha nhắc nhở tất cả những người được thánh hiến rằng: Chúng ta không thể tự cho phép mình tách biệt ơn gọi tu trì của chúng ta ra khỏi tiếng kêu cứu hằng vang lên từ tất cả các góc ngách của trái đất này, từ những vùng "ngoài lề" về địa lý, xã hội, văn hóa và tinh thần, mà ở đó con người sống lang thang vô tổ quốc, vô gia cư, không gia đình, không tình yêu; tiếng kêu cứu đó cho thấy biết bao nhiêu sự ích kỷ hung hăng và vô đạo đức của những kẻ quyền lực, thậm chí những sự ích kỉ ấy, giống như virus tàng ẩn, lại đang nằm chính trong lòng chúng ta, cụ thể qua cách mà chúng ta nghĩ và sống, cũng như qua việc chúng ta đối xử tệ với tha nhân và muôn vật.

Đừng bỏ qua câu hỏi

Câu hỏi về sự trung thành đối với ơn gọi của chúng ta, như tôi đã nói, đang được ưu tư một cách sâu sắc nơi nhiều thành viên và nhiều cộng đoàn trong Dòng. Trong cuộc gặp gỡ với các tu sĩ trẻ ở Ethiopia, một trong số anh em đó đã nói rằng vấn đề này đã làm cho người anh em đó mất ngủ, người anh em đó không ngừng trăn trở về câu hỏi này.

Trên thực tế, đối với nhiều người, câu hỏi này có thể được coi như là một điều gây ngạc nhiên, bởi vì chúng ta không có thói quen tới việc lưu tâm nó, hằng ngày lưu tâm tới nó. Chúng ta biết là Thánh Bernardo, như William Saint-Thierry thuật lại rằng, «những lời luôn thốn thức trong lòng và thường xuyên vang lên nơi miệng ngài là: "Bernardo, Bernardo, vì điều gì mà ngươi đã đến đây?"» (*Vita Prima* 1,4). Ngài hiểu rằng chỉ cần luôn lưu tâm tới câu hỏi này, chúng ta có thể sống đúng với ơn gọi của mình để đáp lại lời kêu gọi của Thiên Chúa. Bởi vì, sự bất trung chính là: tiếp tục cuộc hành trình mà chẳng bao giờ lưu tâm chúng ta đang bước đi theo ai. Cũng giống như Giuđa khi ông bắt đầu nghĩ đến việc ở lại với Chúa Giêsu chỉ là để chiếm đoạt số tiền từ quỹ chung hoặc chờ đợi Chúa Giêsu trở thành vua của người Dothai. Và cũng như thế, sự phản bội sẽ khởi đi khi Chúa Kitô không còn là cùng đích của sự "ở lại với Người" của chúng ta nữa.

Ngày nay chúng ta dễ dàng ngờ vực về ơn gọi hơn là về sự trung tín của chúng ta đối với ơn kêu gọi đó. Chúng ta dành chính cuộc đời để tự hỏi là liệu chúng ta thực sự có ơn kêu gọi mà chúng ta đang dấn thân hay không, là một việc làm vô ích; trái lại chúng ta không bao giờ được phép mệt mỏi với việc tự hỏi là liệu chúng ta có thật sự trung tín chẳng, cũng như thăm vấn mình về sự hoán cải, là cần thiết cho chúng ta để lòng trung thành của chúng ta được lớn lên mỗi ngày.

Chúng ta đã biết rõ điều này là: không ai trong chúng ta có thể trung thành một cách thực sự. Nhưng điều quan trọng là phải luôn luôn giữ lòng trí mình để chiêm ngắm và lắng nghe Thiên Chúa, cậy dựa nhiều hơn nữa vào sự Thành Tín của Người là Đấng đã kêu gọi chúng ta hơn là chỉ dừng lại ở sự trung tín của chúng ta trong việc đáp lại lời mời gọi của Người. Điều quan trọng là phải lắng nghe Lời Chúa với mong muốn là để Chúa dẫn dắt chúng ta đi đến bất cứ nơi nào mà Người muốn.

Những lời đầu tiên của Thánh Luật của Thánh phụ Biển Đức, "Con ơi, hãy lắng nghe!" (Tu Luật, Lời mở, 1), xác định toàn bộ đời sống của chúng ta như là một *ơn gọi*. Lời mời gọi của Thiên Chúa là một lời vĩnh cửu, đó chính là Chúa Kitô, Ngôi Lời của Chúa Cha. "Lắng nghe" đối với chúng ta có nghĩa là sống hằng say nhờ tiếng nói của Thiên Chúa, bước đi trong ánh sáng của sự hiện diện của Người là Đấng đã kêu gọi chúng ta. Thánh Vịnh 118, câu 105 đã nói: "Lời Chúa là ngọn đèn soi cho con bước, là ánh sáng chỉ đường con đi." Khi chúng ta thấu hiểu lời kêu gọi của Thiên Chúa, chúng ta không có thể sống được nếu không được nghe tiếng nói của Người. Thánh Simon Phêrô đã cảm nhận điều đó ngay lập tức khi ngài thưa với Chúa Giêsu: "Nhưng vâng lời Thầy, tôi sẽ thả lưới." (Lc 5,5). Điều này đã khiến Chúa Giêsu thực hiện phép lạ về mẻ cá lạ lùng, mà đối với Thánh Phêrô đó là một biểu tượng của sự phong phú dồi dào mà có lẽ cuộc đời ngài đã có được trong việc bước đi *dựa trên lời của Chúa Giêsu*, lắng nghe lời kêu gọi của Người. Chúng ta cũng thế, mỗi người theo cách thức mà Thiên Chúa đã gọi và chọn, chúng ta cũng sẽ luôn có kinh nghiệm về một sự phong phú huyền nhiệm và kỳ diệu về chính sự hiện hữu của mình nếu chúng ta không ngừng canh tân lòng trung tín để lắng nghe Thiên Chúa, Đấng kêu gọi chúng ta, ở đây và bây giờ.

Được kêu gọi từ sự Tuyệt Mỹ

Được kêu gọi luôn luôn là một trải nghiệm về sự Tuyệt Mỹ, ngay cả khi Chúa kêu gọi chúng ta để chọn lựa hoặc bị bỏ lại thì dường như luôn làm cho cuộc sống của chúng ta phải trải qua hi sinh. Chàng thanh niên giàu có buồn rầu bỏ đi, bởi vì sự sợ hãi của anh về việc phải từ bỏ sự giàu có đã phản bội lại vẻ đẹp tuyệt mỹ của Chúa Giêsu là Đấng đã kêu gọi anh, nhìn anh với ánh mắt đầy trù mến (x. Mc 10,21). Sự tuyệt mỹ đó hết sức hấp dẫn và lôi cuốn. Ơn gọi của chúng ta rất là xinh đẹp, bởi vì trong đó mà chúng ta bị thu hút bởi sự mỹ miều của một vị Thiên Chúa là Đấng biết chúng ta một cách cá vị đến nỗi Người kêu gọi chúng ta một cách đích danh và đặt để trên mỗi người chúng ta một dự định riêng biệt, mà không ai khác có thể làm thay cho chúng ta; đặc biệt là về chương trình cao cả của Thiên Chúa, đó là mong muốn chúng ta yêu mến Người như Người đã mến yêu chúng ta.

Trong Lời mở của Tu luật, Thánh Biển Đức đã vui mừng và ngưỡng mộ vẻ đẹp của ơn gọi của chúng ta: "Hỡi anh em rất yêu mến, còn điều gì có thể ngọt ngào đối với chúng ta hơn lời Chúa mời gọi chúng ta?" (Tu luật, Lời mở, 19). Điều đó giống như là, ngay chính giữa bài giảng về đời sống đan tu, Thánh Biển Đức đã dừng lại, ngược mắt lên, khuôn mặt rạng rỡ, ngài lớn tiếng kêu lên: "Hỡi anh em, ơn gọi của chúng ta thật là xinh đẹp! Đẹp thay khi chúng ta được kêu gọi! Hay đúng hơn chính là lời mời gọi của Thiên Chúa đối với các môn đệ của Người, để sống với Người và cho Người, trong một cuộc sống mà không phải là cuộc sống mà ở đó chúng ta ấp ủ bao toan tính, nhưng là một cuộc sống mới, và được giải thoát khỏi những ràng buộc bởi sự thấp hèn của chúng ta!"

Và lời kêu gọi ở đây là một *giọng nói*. Không chỉ là một lời nói mà chúng ta có thể có được thông qua những người khác hay các phương tiện nào khác. Nhưng đó chính là giọng nói của Chúa, chính Chúa nói với chúng ta, kêu gọi chúng ta, lôi cuốn sự tự do của chúng ta, một cách cá vị, trong việc chúng ta có đáp lại hay không đối với sự mong muốn của Người là trao ban sự sống cho chúng ta.

Thánh Biển Đức quy tụ tất cả chúng ta lại, người gọi chúng ta là "*fratres carissimi* – anh em rất thân mến", để chia sẻ niềm vui của ngài, đó chính là hân hoan của các thánh. Điều mà Chúa kêu gọi mỗi cá nhân, là niềm vui cho tất cả mọi người, một niềm vui để chia sẻ, để từ đó niềm vui đó ngày càng lớn lao hơn. Đó là niềm vui của người chăn chiên hiền lành, là người, mà khi tìm được con chiên bị lạc mất, đã gọi tất cả mọi người đến để mở tiệc ăn mừng với mình (x. Lc 15,6). Đối với Thánh Biển Đức, trước hết niềm vui chính là để Chúa Kitô Mục Tử Nhân Lành tìm thấy chúng ta. Khi Chúa Giêsu kêu gọi chúng ta, khi lời của Người xướng lên tên của chúng ta, chúng ta nhận ra rằng chúng ta đã được tìm thấy, chúng ta đã bị lạc mất và nay Người đã tìm thấy chúng ta để trao ban cho chúng ta ý nghĩa và cùng đích của cuộc đời chúng ta.

Đã được rửa tội thì đã là lời kêu gọi vô cùng ngọt ngào, mà trong đó tiếng nói của Thiên Chúa xướng danh của mỗi người chúng ta, và mời gọi chúng ta sống với Người và cho Người trong Thân Thể Người là Hội Thánh. Cuộc sống của mỗi người đã được rửa tội là cuộc sống được kêu mời từ Thiên Chúa, và mỗi ơn gọi đặc biệt

không làm gì khác hơn là làm cho chúng ta cảm nhận rõ ràng hơn về tiếng nói vốn mang lại ý nghĩa cho sự hiện hữu của chúng ta.

Nhưng nói như Biển Đức, ơn gọi là và vẫn luôn luôn là một lời mời gọi. Một lời mời gọi không phải là một mệnh lệnh đi thi hành nghĩa vụ quân sự. Lời mời là một đề nghị được gửi tới trước sự tự do của chúng ta. Lời mời là một huyền nhiệm ở giữa hai quyền tự do, bởi vì người mời thì cho thấy là không được dùng vũ lực, mà là để người khác tự do chấp nhận hay từ chối. Người mời thì luôn đặt mình ở thế yếu, dễ bị làm tổn thương, đối với người được mời. Thiên Chúa đã chọn cách thức này để kêu gọi chúng ta có đáp lại hay không về kế hoạch yêu mến của Người đối với chúng ta và đối với tất cả mọi người. Đây là lý do tại sao mà Thánh Biển Đức đã sử dụng hạn từ "ngọt ngào" để mô tả giọng nói đã kêu gọi chúng ta. Đấng kêu gọi chúng ta đi theo Người, vẫn luôn luôn là Thiên Chúa "hiền lành và khiêm nhường trong lòng" (Mt 11,29).

Tình yêu khiêm nhường của Chúa Kitô - Đấng kêu gọi chúng ta với sự dịu dàng là vẻ đẹp mỹ miều của ơn gọi của chúng ta. Chính Chúa Giêsu là sự mỹ lệ của ơn gọi của chúng ta, của mỗi ơn gọi Kitô hữu. Chúng ta sống ơn gọi của chúng ta với lòng trung tín nếu chúng ta sống trong sự không ngừng bị quyến rũ bởi sự hiện diện và bởi giọng nói ngọt ngào của Thiên Chúa. Lòng trung thành đích thực là sự phản chiếu sự hiện diện của Chúa Kitô, là tiếng vang vọng lại giọng nói dịu ngọt của Người, là sự phản chiếu ánh hào quang của tình yêu của Người trên nhân vị của chúng ta, trên cộng đoàn của chúng ta, và trên mỗi người mà chúng ta gặp gỡ trên đường đời.

Một ơn gọi sẽ còn xinh đẹp khi nó không đánh mất đi trạng thái mê mẩn khi kêu lên cùng Chúa Kitô: "Giữa thế nhân, ngài vô song tuyệt mỹ, nét duyên tươi thắm nở môi ngài, nên ngài được Thiên Chúa ban phúc lành mãi mãi." (Tv 44,3). Sự sáng ngời của Nhan Thánh Người, ân sủng đầy dịu ngọt của Lời Chúa phải là nguồn mạch luôn luôn sống động và làm cho lòng trung thành của chúng ta được phấn chấn lên. Và như thế cuộc hành trình của cuộc đời chúng ta, sống theo tiếng kêu gọi của Người, được trở nên bài thơ ca ngợi về vẻ đẹp của Chúa Kitô: "Lòng trào dâng những lời cảm tú, miệng ngâm thơ mừng chúc thánh quân. Lưỡi tôi ví tựa tay người phóng bút." (Tv 44,2).

Sự mỹ lệ của ơn kêu gọi của chúng ta được phản chiếu trong chúng ta và qua chúng ta về sự hiện diện của Chúa Kitô, là Đấng kêu gọi chúng ta đích danh. Và từ đó, bài thơ mà chúng ta viết ra cho Người cũng có thể chỉ là một từ duy nhất, chỉ là một ánh mắt, hay chỉ là một cái mỉm cười tình tứ. Vẻ đẹp của một hành động duy nhất của tình yêu. Như Thánh Maria Madalena đã kêu lên "*Rabbuni!* - Lạy Thầy!" (Ga 20,16), hay như Thánh Toma đã tuyên xưng: "Lạy Chúa, lạy Thiên Chúa của con!" (Ga 20,28), và hay như Thánh Gioan đã kêu lên: "Chúa đó!" (Ga 21,7).

Từ bỏ mọi sự vì Người

Thực sự thì có vẻ đẹp mỹ miều này trong chính chúng ta và trong cộng đồng của chúng ta chẳng? Chúng ta có trung tín với vẻ đẹp của ơn gọi của chúng ta là chính Chúa Kitô chẳng? Trong chúng ta và giữa chúng ta, liệu có niềm vui là được Chúa

Kitô kêu gọi và bước theo Người chẳng? Hay có khi nào chúng ta lại giống như rất nhiều "thanh niên giàu có" vào lúc mà lòng đầy buồn bã từ chối việc từ bỏ mọi thứ để theo Chúa Giêsu chẳng?

«Đức Giêsu đưa mắt nhìn anh ta và đem lòng yêu mến. Người bảo anh ta: "Anh chỉ thiếu có một điều, là hãy đi bán những gì anh có mà cho người nghèo, anh sẽ được một kho tàng trên trời. Rồi hãy đến theo tôi." Nghe lời đó, anh ta sa sầm nét mặt và buồn rầu bỏ đi, vì anh ta có nhiều cửa cái.» (Mc 10,21-22)

Chính chúng ta cũng thường quên rằng giữa lời mời gọi của Chúa Kitô và sự bước theo của chúng ta có chứa đựng một khoảng trống của sự tự do. Khi chúng ta bước vào đan viện, cũng như bất kỳ hình thức ơn gọi nào, nói chung thì chúng ta vẫn chưa đi theo Đức Giêsu, bởi vì chúng ta vẫn chưa từ bỏ mọi sự để theo Người. Tuy nhiên, chúng ta đã làm giống như là, tức là vào lúc chúng ta nhập Dòng hay là trong lần Tuyên Khấn, sự từ bỏ mọi sự vì Người được coi như là đã nên trọn vẹn rồi; và từ đó chúng ta khao khát bước đi theo Người mà không còn phải bận tâm đến việc bán đi những gì chúng ta có, để trao lại cho người nghèo nữa. Ước chi mà chúng ta đã thực sự từ bỏ tất cả những điều mà chúng ta có, và đồng thời chúng ta cũng không bận tâm đến những gì mà chúng ta tìm thấy và được nhận lãnh sau này ở trong đan viện, mà thường thì những thứ đó lại nhiều hơn những gì mà chúng ta có trước đây. Và chúng ta nghĩ đến việc có thể sống ơn gọi của mình mà không cần phải từ bỏ bất cứ điều gì.

Trong thực tế, tất cả những ai được Chúa kêu gọi thì luôn ở lại dưới cái nhìn chăm chú đầy yêu thương của Chúa Kitô, Đấng không ngừng lặp đi lặp lại và ở trong từng trường hợp cụ thể là: "Nếu anh muốn nên hoàn thiện, thì hãy đi bán tài sản của anh và đem cho người nghèo, anh sẽ được một kho tàng trên trời. Rồi hãy đến theo tôi." (Mt 19,21).

Chúa Kitô đòi hỏi một cách chính yếu là, cần phải có sự xác định rõ ràng của ơn gọi: Sự sẵn sàng từ bỏ vì Người. Với hai dụ ngôn nói về sự tính toán cần trọng trong việc dự trừ những phương tiện cần thiết để hoàn thành việc xây dựng một tháp hoặc để giành chiến thắng một cuộc chiến, Chúa Giêsu muốn nói với tất cả chúng ta về điều mà chúng ta cần phải "tính toán" để được trở nên các môn đệ của Người, đó là sự sẵn sàng từ bỏ tất cả tài sản của chúng ta (x. Lc 14,25-33).

Chẳng phải là chính Thánh Biển Đức đã không yêu cầu chúng ta điều này sao? Nhưng giống như thể chúng ta đã trở nên quá quen với việc đọc Tu luật bằng việc phê phán những yêu sách của nó. Cụ thể như Thánh Biển Đức đã không ngừng đòi hỏi chúng ta về việc đào luyện ý chí của mình để yêu mến anh em, thông qua sự đòi buộc của đức vâng lời và phục vụ anh em tận tình. Ngài không ngừng yêu cầu chúng ta hạn chế việc sở hữu và sử dụng những nhu cầu cần thiết, nhưng cần nghĩ đến những người nghèo trước tiên. Ngài không ngừng yêu cầu chúng ta đưa vào khuôn khổ những mối liên hệ bên ngoài một cách hết sức nghiêm túc, ngay cả là những phương tiện truyền thông ngày nay. Ngài không ngừng yêu cầu chúng ta giữ gìn lời ăn tiếng nói qua sự thinh lặng và biết lắng nghe. Ngài cũng không ngừng nhấn mạnh đến sự cần thiết phải lưu tâm tuân giữ về thời điểm và nơi chốn của những giờ cầu nguyện chung để cho mối tương quan mật thiết với Thiên Chúa

được lớn lên. Ngài cũng không ngừng nói cho chúng ta biết là sự nghỉ ngơi và giấc ngủ là để giúp cho sự thức tỉnh trong giờ cầu nguyện, cũng như đồ ăn thức uống không khóa lấp được sự đói khát Lời Chúa. Ngay cả công việc lao động, đối với Thánh Biển Đức, cũng không phải là nó có cùng đích nội tại, nhưng trở nên phong phú và ý nghĩa hơn khi nó giúp học biết sự tham dự vào công trình sáng tạo của Thiên Chúa. Thực sự thì toàn bộ Tu luật luôn đưa chúng ta vào một cuộc hành trình với nhiều tự do hơn trong việc từ bỏ mọi sự để bước theo Chúa Giêsu.

Và như vậy, chúng ta hãy cùng chấp nhận điều này!, đó chính là chỉ có sự từ bỏ mới có thể để cho Chúa Kitô làm cuộc đời của chúng ta nên hoàn thiện khi mà chúng ta đang ở trong khủng hoảng tồi tệ nhất. Và ở điểm đó mà nỗi buồn của chàng thanh niên trẻ tuổi và giàu có trong Tin Mừng đã trở nên như nỗi buồn sâu của chúng ta.

Sửa chữa những đổ nát

Trong những tuần gần đây tôi có nhiều lần chia sẻ với vị bề trên khác về sự bội tín nghiêm trọng đã xảy ra trong một vài cộng đoàn của Dòng. Những sự bội tín thường là hậu quả tồi tệ, đôi khi là bi thảm, đó là từ chối sống ơn gọi của mình; tức là từ chối chấp nhận sự từ bỏ mọi sự vì Chúa Kitô đối với tài sản, tình cảm, các dự định riêng, tiện nghi cá nhân, và sự kiêu hãnh. Và khi nói chuyện với các vị bề trên, nảy sinh trong chúng ta ý thức là: đã đến lúc tất cả chúng ta cần phải nhìn nhận trách nhiệm về tình trạng này. Nếu trong một gia đình có ai đó bị bệnh trầm trọng, hay bị căn bệnh hư nát và thối rữa, thì những người còn lại không thể nào đứng nhìn một thờ ơ được.

Nhưng chúng ta làm thế nào để cứu giúp bản thân mình đây?

Chúa Kitô không yêu cầu gì khác hoặc nhiều hơn những gì mà Người kêu gọi chúng ta: Sự từ bỏ chính mình và mọi sự để theo Người. Và chính điều này mới có thể sửa đổi và thiết lập lại Cộng đoàn, Dòng, Giáo Hội, và ngay cả xã hội từ sự đổ nát.

Khi Thánh Phêrô từ chối Chúa, Chúa Giêsu quay lại nhìn ngài (Lc 22,61). Người nhìn như thế nào? Chắc chắn đó là cái nhìn mà Chúa Giêsu đã nhìn chăm chú, đầy mến yêu khi mời gọi chàng thanh niên trẻ tuổi và giàu có. Và trong ánh mắt của Thiên Chúa, Thánh Phêrô nhận thấy rằng: để sửa lại sự bội tín của mình, Chúa Giêsu đã chết trên thập giá, đã từ bỏ mọi sự vì mình và vì tất cả mọi người. Chính nội tại của sự từ bỏ, dĩ nhiên là một sự từ bỏ đích thực, sẽ là một khoảng trống rỗng để Chúa Thánh Thần lấp đầy bằng tình mến, và tình mến đó sẽ khôi phục lại tất cả mọi sự, sửa đổi mọi sự, và thiết lập lại mọi sự.

Sự từ bỏ để tương xứng với tình yêu của Chúa Kitô không bao giờ là tiêu cực, không bao giờ là giảm trừ, nhưng là quà tặng của tự do để yêu mến và để trao ban sự sống. Và đó chính là sự hoàn hảo, sự hoàn hiện của mỗi đời sống và của mỗi ơn gọi. Cảm tạ Chúa là chúng ta có thể tìm ra bao nhiêu minh chứng cụ thể và tuyệt vời về điều này từ trong Dòng và trong Giáo Hội! Từ bỏ vì Chúa Kitô, tức là không ngừng muốn nói lên nhỏ lại để lớn lên, ẩn mình để sở hữu nhiều hơn, chết đi để phục sinh. Chúa Giêsu không bao giờ đòi hỏi chúng ta phải từ bỏ mọi sự nếu không phải là mong muốn chúng ta yêu mến Người hơn, là Thiên Chúa sự sống. Khi Đức Kitô kêu gọi chàng thanh niên trẻ tuổi và giàu có, bán đi tất cả để ban phát cho

người nghèo, tức là Chúa Giêsu kêu gọi anh thắt chặt với Người trong tình mến trọn vẹn, bởi vì ban phát cho người nghèo không chỉ là một điều kiện để thắt chặt với Chúa Kitô: mà là đã thắt chặt với Người rồi, bởi vì tất cả mọi thứ chúng ta làm cho người nghèo thì tức là chúng ta đã làm cho chính Người, đó chính là điều mà Người sẽ nói trong dụ ngôn về sự phán xét cuối cùng trong Tin Mừng Matthêu 25,31-46.

Vâng, thưa anh chị em rất thân mến, Dòng chúng ta có một nhu cầu cấp thiết trong việc tìm ra sự tự do này, tình yêu này, sự thắt chặt đích thực này với Chúa Kitô. Và đây chính là lý tưởng mà chúng ta đề xuất cho những người trẻ và huấn luyện họ. Chúng ta cần những con người và những cộng đoàn quyết tâm lại trong hành trình hoán cải, *conversatio morum* (lời khẩn canh tân), với tràn niềm vui để đáp lại lời mời gọi mỗi ngày là từ bỏ mọi sự vì Chúa Kitô.

Chắc chắn, không có thể nào từ bỏ tất cả mọi thứ một cách thực sự được. Nhưng điều quan trọng là ý thức của từng cá nhân và của cộng đoàn, vốn là thiết yếu đối với ơn gọi của chúng ta là bước đi trên con đường từ bỏ chính mình không bao giờ kết thúc, và điều còn lại trước mắt chúng ta chỉ là lý tưởng của ơn gọi của chúng ta mà thôi, bởi vì lý tưởng cuộc đời là chính Chúa Giêsu là Đấng đã vì tình yêu đối với chúng ta mà đòi hỏi chúng ta sự hy sinh, vác thánh giá, từ bỏ chính mình để chúng ta luôn đón nhận từ Người và cho Người mà thôi. Thánh Phêrô, mà mặc dù đã để lại tất cả mọi sự ngay từ đầu để bước theo Chúa Giêsu, ngài cũng đã hiểu rằng sự từ bỏ đó không bao giờ là hoàn hảo, và nó sẽ chỉ có thể hoàn tất sau khi chết mà thôi: «"Khi đã về già, anh sẽ phải dang tay ra cho người khác thắt lưng và dẫn anh đến nơi anh chẳng muốn." Người nói vậy, có ý ám chỉ ông sẽ phải chết cách nào để tôn vinh Thiên Chúa.» (Ga 21,18b-19a). Sau những lời này, Chúa Giêsu nói với Thánh Phêrô: "Hãy theo Thầy!" (21,19b). Thánh Phêrô đã hiểu rằng bước theo Chúa Giêsu có nghĩa là dâng hiến mọi khoảnh khắc của cuộc đời mình để chuẩn bị cho sự dâng hiến trọn vẹn, và để mở rộng vòng tay một cách tự do để đón nhận ân sủng là để mình vượt lên ý riêng và sự tự do cá nhân. Và ngày nay, chúng ta có thể tìm ra biết bao nhiêu các vị tử đạo đã làm chứng tá cho chúng ta về điều đó!

Để sửa đổi Cộng đoàn, chúng ta không cần thiết phải dùng đến những hành động và lời cầu nguyện ngoại thường. Nhưng chỉ cần mỗi người dâng lên Chúa Kitô lòng trung tín khiêm nhu hằng ngày là từ bỏ chính mình để yêu mến Người là Đấng hằng nài xin tình yêu của chúng ta. Những nam nữ đan sĩ nào là yếu đuối nhất, những cộng đoàn nào là nghèo nàn nhất, theo con số, tuổi tác, hay bệnh tật, lại là những người có thể đóng góp tốt nhất trong công cuộc đổi mới này. Chúng ta cần những bàn tay dang rộng ra cho tất cả mọi người, để mặc cho sự từ bỏ thanh luyện tất cả những gì là ước muốn trần tục về quyền lực, thành công, sự ngưỡng mộ, bởi vì thực sự Dòng của chúng ta cần tôn vinh Thiên Chúa, chứ không phải là chính mình. Chúng ta sẽ chỉ cần tôn vinh Thiên Chúa bằng tất cả cuộc sống của mình, còn chính Người thì lại tôn vinh mình nơi cái chết của chúng ta (x. Ga 21,19). Bởi vì trong Chúa Kitô, sự sống đích thực là sự phục sinh của Đấng đã chết cho chúng ta. Chúng ta đừng lo lắng xin Chúa ban cho nhiều ơn gọi: chúng ta chỉ cần cầu xin có một ơn gọi duy nhất, ơn gọi của chính chúng ta, ơn gọi của chính cộng đoàn của chúng ta và của Dòng, ơn gọi mà Chúa Kitô kêu gọi chúng ta, và chúng ta sống ơn

gọi đó trong vẻ đẹp mỹ miều của hiền thể đã từ bỏ mọi sự vì Người, mà trong đó gương mẫu trọn hảo nhất chính là Đức Trinh Nữ Maria.

Cha của người nghèo khó xin hãy đến!

Tôi đề nghị tất cả anh chị em, trong ánh sáng của mầu nhiệm Lễ Ngũ Tuần, là ở lại dưới ánh mắt trìu mến và khẩn nài của Chúa Giêsu hằng lặp đi lặp lại với chúng ta mỗi ngày: Nếu anh muốn nên hoàn thiện, thì hãy đi bán tài sản của anh và đem cho người nghèo, anh sẽ được một kho tàng trên trời. Rồi hãy đến theo tôi." (Mt 19,21), để dâng lên Thiên Chúa và trao tặng anh chị em một cuộc sống không ngừng trao ban tất cả trong tình yêu hướng về Người, ngay cả với những điều là bất khả thi khi không có ơn Thánh Thần.

Chúa Thánh Thần nung nấu mong muốn giải thoát chúng ta khỏi tất cả những gì không tương xứng với Thiên Chúa là Đấng đã kêu gọi chúng ta. Người muốn giải thoát chúng ta khỏi nỗi buồn là không biết phải làm thế nào để từ bỏ tất cả mọi sự vì Người. Chính vì bởi điều này, Thánh Biển Đức đã mời gọi chúng ta sống sự từ bỏ của Mùa Chay "*cum gaudio Sancti Spiritus* – trong niềm vui của Chúa Thánh Thần". (Tu luật 49,6). Chúa Thánh Thần là niềm vui thánh thiêng của sự trao ban chính mình một cách trọn vẹn cho tha nhân. Đó cũng chính là sự vui mừng trong bài ca Magnificat của Đức Mẹ, sau khi được hoàn toàn được thánh hiến cho Thiên Chúa và trong khi chăm sóc bà Thánh Elizabeth.

Tôi biết rằng trong Dòng của chúng ta, rất nhiều người, giống như tôi, thường nguyện Ca tiếp liên của ngày Lễ Ngũ Tuần, *Veni Sancte Spiritus* (Lạy Chúa Thánh Thần, xin hãy đến!), để khai mở chính bản thân mình và những người khác để cho Đấng Ủi An, "Cha của người nghèo khó", để Người đến đổi mới và hồi sinh tất cả những gì là mệt mỏi, buồn sầu, dơ bẩn, khô khan, bị tổn thương, thối rữa, và để chúng ta có thể cảm nếm trước "*perenne gaudium* - sự mừng vui luôn mãi" trong việc đi theo Chúa Kitô với trọn vẹn cuộc đời. Lời cầu nguyện này cho chúng ta thấy rằng Chúa Thánh Thần luôn có thể can thiệp vào yếu đuối và mỏng dòn của chúng ta, và ngay cả là những tội lỗi nữa, nếu chúng ta khiêm tốn giải bày bản thân mình cho Người. Sự thống khổ của chúng ta sẽ như là đôi bàn tay trống rỗng mà Thiên Chúa trìu mến nhìn xem nó đang mở ra trước mặt Người, ngay cả khi nó thật dơ bẩn và run rẩy, để đổ đầy vào đó là sự tươi mới mà từ nơi đó luôn trào dâng bao nhiêu ân sủng của Người. Hơn bao giờ hết chúng ta cần cảm thấy là phải hợp nhất lại với nhau trong cử việc khẩn cầu và đón nhận khiêm cung, với tràn đầy niềm tin và hy vọng, để được đổ đầy nơi mình với sự xinh đẹp hoàn hảo nhất của ơn gọi của chúng ta: đó là Đức Ái!

Chào thân ái,

Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
Tổng Viện phụ, O.Cist.